

své činnosti neomezený, samostatný, rozkazy firmy nevázaný a jim nepodřízený, úplně odůvodněn (srov. Boh. A 7548/28).

Tvrzení st-le, že prý uvedl ve správním řízení, že nesmí podle příkazu firmy navštěvovati všechny firmy ve svém rayonu, odporuje spisům, ježto z obsahu jejich jest zřejmo, že st-l nic takového nikdy nevedl.

Poukazuje-li st-l k tomu, že byl povinen podniknouti obchodní cesty na příkaz firmy, a zejména navštěvovati dlužníky a je upomínati, nutno k tomu podotknouti, že žal. úřad zjišťuje výslovně, že dalo se tak jen občas a výjimečně, což stížnost nepopírá, a netvrdí ani, že by st-l byl k tomu také podle zastupitelské smlouvy s firmou sjednané zavázán, aby takovým příkazům firmy vyhověl. Vyhovoval-li jim přece, neplyne z toho ještě nutně, že by tak činil na základě svého poměru služebního, založeného onou zastupitelskou smlouvou ve smyslu § 1151 o. z. o. Mohloť se tak díti na základě právního poměru jiného, na př. mandátního podle §§ 1002 a násl. o. z. o. Skutečnost, že byla mu firmou nahražována část útrat jako porta, nevztahuje ještě jeho poměru k firmě právního charakteru poměru služebního.

Namítá-li konečně stížnost, že při uzavírání obchodů musí se st-l řídit cenami a podmínkami firmou stanovenými, a že touto vázaností je mu znemožněno docíliti nějakého podnikatelského zisku a že nemá žádného rizika ztráty, neboť nemá ani delcredere, jest i tato námitka bezdůvodná, ježto momenty tyto nejsou žádnými podstatnými pojmovými znaky služebního poměru, jimiž jsou jen ty, které byly shora již vytčeny, takže pro posouzení šporné otázky jsou právně bezvýznamné.

Č. 11.459.

Živnostenské právo: * K průkazu způsobilosti pro nastoupení živnosti výroby cementového zboží podle zák. č. 49/1927 Sb. nestačí zaměstnání při výrobě cementového zboží u stavitele, mistra zednického nebo kamenického, který nemá zvláštního oprávnění k živn. výrobě cementového zboží.

(Nález ze dne 2. října 1934 č. 17.080.)

V ě c: František P. ve Z. proti zemskému úřadu v Praze o průkaz způsobilosti.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 12. března 1931 nevzal okr. úřad v Pardubicích na vědomí opověď st-lovu, že bude provozovati živnost výroby cementového zboží a umělého kamene se stanovištěm ve Z. podle § 13 živn. ř. a podle § 2 zák. č. 49/1927 Sb. V důvodech uvedeno: »Jako doklad o průkazu způsobilosti předkládá žadatel následující vysvědčení: vysvědčení, vystavené architektem D. z Č., podle něhož byl zaměstnán po dobu 5 měsíců jako stavbyvedoucí, vysvědčení firmy K. a Ing. V., podle něhož byl zaměstnán jako stavby- a dílovedoucí v cementárně zmíněného podnikatelství staveb po dobu 3 let a ½ měsíce; vysvědčení

podnikatelství staveb Petr K., podle něhož byl stejně zaměstnán po dobu 1½ roku a konečně vysvědčení stavitele Karla B. v P., kde byl zaměstnán jako cementářský dělník po dobu 2 let. Těmito doklady nepodal průkazu způsobilosti podle § 14 odst. 2 živn. ř., ani není osvobozen od podání průkazu způsobilosti podle § 2 zák. č. 49/1927 Sb., poněvadž neprokázal, že byl po dobu 5 let zaměstnán v živnosti výroby cementového zboží. Zaměstnání při výrobě cementového zboží v živnosti stavitelské nemůže tento průkaz nahraditi.« Zároveň bylo podle § 13 živn. ř. zakázáno provozování živnosti.

V odvolání vytýkal st-l, že zák. č. 49/27 Sb. v § 1 výslovně rozeznává dva druhy živností výroby cementářského zboží, a sice jednak živnost samostatnou, jednak živnost jako součást živnosti stavitele, zednického mistra a pod.; podle § 2 není od průkazu způsobilosti osvobozen ten, kdo byl zaměstnán jen v živnosti kategorie první, nýbrž ustanovení mluví všeobecně o živnosti výroby cementového zboží a vztahuje se na obě kategorie.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Praze podanému odvolání z těchto důvodů: »Paragrafem 1 zák. č. 49/1927 Sb. byla živnost výroby cementového zboží prohlášena za živnost řemeslnou. Podle § 2 cit. zák. jsou od průkazu způsobilosti osvobozeni ti, kdož do doby účinnosti tohoto zákona byli zaměstnání v živnosti výroby cementového zboží jako učni neb pomocníci, prokáží-li pětileté zaměstnání v této živnosti; do tohoto pětiletí včítá se i doba ztrávená v tomto zaměstnání po účinnosti tohoto zák. Na doklad své způsobilosti předložil st-l určitá vysvědčení v rozhodnutí blíže vyznačená. Tato vysvědčení nepřicházejí však pro podání průkazu způsobilosti v úvahu, neboť uvedené firmy neměly živn. list na živnost výroby cementového zboží. Výrobu cementového zboží stavebními živnostníky podle § 1 zák. č. 49/1927 Sb. dlužno považovati za pouhou činnost pomocnou, nikoli za živnost, a nelze tedy dobu ztrávenou u stavebních živnostníků započítati do průkazu způsobilosti pro živnost výroby cementového zboží a umělého kamene.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Paragraf 1 zák. č. 49/1927 Sb. prohlásil živnost výroby cementového zboží, pokud není provozována pro potřebu vlastní živnosti staviteli, zednickými a kamenickými mistry, za živnost řemeslnou. Slova »pokud není provozována« nevztahují se na slovo živnost, nýbrž na »výrobu cementového zboží«; zákonodárce tím dal najevo, že výrobu cementového zboží provozovanou staviteli, zednickými a kamenickými mistry v rámci a pro potřebu vlastní živnosti stavitelské, zednické a kamenické, nepokládá za provozování samostatné živnosti výroby cementového zboží, nýbrž za pomocnou činnost v rámci hlavní živnosti podle § 37 živn. ř. Nerozeznává tudíž citovaný § 1 dvě živnosti výroby cementového zboží, totiž jednak samostatnou živnost řemeslnou a živnost obsaženou již také v živnosti stavitelské, zednické a kamenické, jak za to má stížnost. Tím nenastala také v tomto směru žádná změna vůči právnímu stavu před vydáním zák. č. 49/27 Sb., neboť i tehdy existovala již svobodná živnost výroby cementového zboží, která nyní byla prohlášena za řemeslnou, kdežto stavitelé atd. ji prováděli právě jen jako činnost pomocnou v rámci a pro potřebu své živnosti ve smyslu § 37 živn. ř.

Stanoví-li pak § 2 zák. č. 49/27 Sb., že od průkazu způsobilosti jsou osvobozeni ti, kdož byli zaměstnání v živnosti výroby cementového zboží jako učni nebo pomocníci, prokáží-li pětileté zaměstnání v této živnosti, je již podle slovního výkladu zřejmo, že zákon má na mysli toliko zaměstnání v živnosti v přesném slova smyslu, neboť jinak by neužíval výrazu v »živnosti«, nýbrž »při výrobě cementového zboží«.

Jest nesporno, že st-l se nevykázal vysvědčeními o pětiletém zaměstnání v živnosti výroby cementového zboží, ježto firmy, u nichž byl zaměstnán, neměly takového živn. listu, nýbrž provozovaly onu výrobu toliko pro potřebu své živnosti stavitelské, a nelze proto výrok žal. úřadu uznati nezákonným, když tato vysvědčení neuznal za dostačující průkaz způsobilosti. Vzhledem k tomu není však také vadou řízení, když žal. úřad nezkoumal rozsah výroby cementového zboží oněmi firmami, neboť okolnost tato jest vzhledem ke znění zákona bez právního významu.

Č. 11.460.

Živnostenské právo: I. * Živnostenský úřad není oprávněn na základě § 54 odst. 2 ž. ř. živnostníkům, kteří mají oprávnění dle § 16 lit. g) ž. ř., zakazovati vůbec užívati výherních automatů. — II. Vyhláška magistrátu hlav. města Prahy z 2. října 1930 č. j. II A 39092/30, která na základě § 54 živn. ř. vylučuje výherní automaty z oprávnění majitelů živností hostinských . . ., je v rozporu se zákonem.

(Nález ze dne 2. října 1934 č. 18.414.)

V ě c: Karel J. v P. (adv. Dr. Alex Čižinský z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o zákaz výherních automatů.

V ý r o k: Stížnost na rozhodnutí z 2. dubna 1931 se odmítá pro nepřípustnost. Nař. rozhodnutí z 18. dubna 1932 zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Vyhláškou z 2. října 1930 č. j. II A 39092/30 magistrát hlavního města Prahy jako úřad živnostenský podle § 54 živn. ř. s účinností od 15. října 1930 zakázal vůbec používání výherních automatů, t. j. automatů poskytujících možnost k výhře a to nejen v živnostech hostinských, nýbrž také ve všelikých jiných podnicích. Rozhodnutím zem. úřadu v Praze z 2. dubna 1931 bylo zamítnuto odvolání Karla J. a spol., pokud jsou oprávněni provozovati živnost hostinskou a výčepní, proti zmíněné vyhlášce a to pro nepřípustnost, ježto vyhláška ta jest rázu generelního, čímž postižení jednotlivci pozbývají odvolací legiti-mace, která příslušela pouze společenstvu podle § 116a) odst. 7 živn. ř.

Výměrem magistrátu hlavního města Prahy z 27. února 1931 byla zamítnuta žádost Karla J., hostinského v Praze II., o povolení držeti sedm automatů soustavy »Forbes«. Odvolání proti tomuto výměru podané zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z 18. dubna 1932, ježto podle vyhlášky magistrátu hlav. města Prahy z 2. října 1930, potvrzené výměrem zem. úřadu z 2. dubna 1931, musí po 30. dubnu 1931 majitelé koncese hostinské bez výhrady odstraniti veškeré výherní automaty.